

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiti.” (Romani 12, 12)

Anul VI • Nr. 9 (149) • 6 aprilie 2025

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Perioada Triodului, uncuș spre Înviere Ce învățăm din viața Mariei Egipteanca?

1 Viața Sfintei Maria Egipteanca reprezintă un caz aparte, poate unic în istoria Bisericii și a marilor convertiri creștine, pentru că ea a ajuns de pe ultima treaptă a decăderii morale, la o credință puternică în Iisus Hristos, trăind cu El și pentru El timp de 47 de ani.

2 Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că niciun păcat nu este așa de mare care să poată cuceri generozitatea Stăpânului. Ea a fost întâlnită de Sfântul Zosima în timpul Postului Mare, primind ultima împărtășanie în Joia Mare, murind în aceeași zi. Biserica a găsit de cuviință să fixeze o zi de sărbătorire specială pentru cea mai mare păcătoasă, care a ajuns la pocăință.

3 Din adâncul prăpastiei păcatului în vârful sfințeniei. Ea a devenit un exemplu de pocăință, asemenea lui Manase, Zahau, David, răufăcătorul de pe cruce sau fiul risipitor.

4 Din viața Mariei egipteanca am putea învăța despre icoana vieții ei care are două fețe: una întunecată, a rețelor purtări și alta luminoasă, a pocăinței și a sfințeniei..

5 Să învățăm de la Sfânta Maria din Egipt că drumul vieții noastre trebuie să aibă un singur sens: dinspre Egiptul păcatului spre Ierusalimul dumnezeiesc, iar semnul sigur că suntem pe drumul cel bun este crucea biruinței Lui. Să nu ne lăsăm purtați de valul mulțimilor care, după ce au ieșit din Egipt și au văzut Ierusalimul, se întorc în Egiptul păcatului, ci să avem curajul Sfintei Maria Egipteanca de a ne face cetățenii Ierusalimului ceresc, chiar și cu prețul îndurării pustiei.

„Postul este frumusețea fecioriei și sfințeniei.”

- SFÂNTUL ISAAC SIRUL -

Cnămpeie din lumina sărbătorii Ce să cerem în rugăciuni?

Pentru mulți creștini, dorința de a avea o viață cât mai fericită din punct de vedere material și lipsită de griji este considerată firească. De aceea, cer de la Dumnezeu să le dea succes și reușită în toate problemele lumești – mai ales că țin și unele dintre poruncile Sale: merg la slujbe, țin post, se împărtășesc...

Din Pateric aflăm că vechii asceți, în momentul în care nu aveau nicio greutate sau ispită, ziceau cu neliniște că i-a uitat Dumnezeu. Se simțeau în siguranță numai atunci când dragostea lui Dumnezeu le trimitea încercări. Așadar, este o rătăcire să căutăm o viață comodă, fără întristări, care nu duce niciodată la ceruri.

Nu întâmplător, Hristos ne îndeamnă: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă” (Matei 6, 33).

Ce să cerem în rugăciunile noastre?

Să cerem în rugăciunile noastre să dobândim lucruri cerești și netrecătoare pentru ca, primindu-le ca atare, să moștenim împărăția cerului și să ne bucurăm de cele mai mari bunătăți!

Trebuie, deci, să ne rugăm pentru cele trebuincioase vieții, atât pentru noi, cât și pentru alții – dar, să fim cu luare aminte, ca nu cumva să cerem lucruri care să privească relele noastre înclinări, căci Dumnezeu nu ascultă astfel de rugăciuni (Iacov 4, 3).

” Cine cere lui Dumnezeu bogăție, dregătorii, slavă deșartă ori altele de acest fel, nu caută mărirea lui Dumnezeu, ci lucruri trecătoare; acela înjosește pe Dumnezeu, Domnul și Stăpânul, la treapta de slujitor al poftelor lui, al zgârceniei lui, al vietii lui desfrânate. Cum ar putea să-l asculte Dumnezeu?” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Să nu cerem de la Dumnezeu ce vrem noi, ci ceea ce vrea El. Sfântul Vasile cel Mare ne îndeamnă:

” Iar când te rogi, să fii atent să nu ceri unele în locul altora și să provoci mânia Domnului; și să nu ceri bani, mărirea lumescă, putere sau orice altceva dintre cele rezultate din acestea, ci să ceri împărăția lui Dumnezeu, și El îți va procura toate cele de trebuință trupului.”

La rândul său, Sfântul Chiril al Alexandriei ne spune:

” Iar celor care cer cum nu se cuvine, cele ce nu le dă conducătorul, să le spunem: Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău (Iacov 4, 3). Apoi adevărat spune cel ce zice către Dumnezeu: Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui (Ieremia 25, 14). Aceasta iarăși ne-o indică legea zicând: Din această pricină nu va lua povătuitorul din moștenire poporului său, ca să lase moștenire fiilor săi, pentru ca să nu se risipească poporul meu, fiecare de la moștenirea sa (Ieremia 31, 18). Pentru că s-a pregătit fiecăruia moștenire proprie, și pe măsura faptelor lui e partea lui de la Dumnezeu. Sau poate zice că e cu totul necuvenit să se schimbe cei sfințiți și să poștească cele ce le au cei ce cugetă cele din lume, căci acestea sunt vremelnice și trupești și trec la fel cu umbrele.”

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Ieșirea cu sfânta Evanghelie (15)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

În legătură cu aceasta, îmi iau îngăduința de a rupe un crâmpel din zbuciumata mea tinerețe (ceea ce nu fac prea des), într-o mărturie mai credibilă, poate, decât cărțile pe care le-am citit. Urmărit de puterile poliției politice ale dictaturii comuniste, mă refugiasem în pustietatea unui schit din munții Vâlcii, găzduit cu bunăvoință de singurul lui călugăr, bătrânul Veniamin, în singura lui chilie. Era iarnă plină, înainte de Crăciun. Bătrânul plecase deval, în sat, pentru vreo săptămână, să spovedească. Rămăsesem singur. A fi fugar e mai rău decât a fi prizonier. Fugarul trăiește într-o permanentă stare de veghe, de stres, de neliniște, din spaima de a nu fi descoperit și arestat. Pericolul, după legile de atunci, îl pândeau nu numai pe el, ci și pe gazda care, în loc să-l denunțe, îi oferea adăpost și hrană. Noaptea dormeam iepurește, ziua îmi ascuteam văzul și auzul, scrutând împrejurimile. Aveam experiență, nu aș fi fost la prima arestare. Într-o astfel de dimineață am ieșit din chilie, cu gălețica în mână, să iau apă de la izvorul din apropiere. După câțiva pași am rămas locului, incremenit, copleșit de frumusețe.

De cu seară, totul fusese învăluit în neguri. Acum, după gerul nopții, răsărise soarele și toată întinderea munților era un paradis al albului pur, imaculat, inundat de o lumină care tresărea în miliarde de diamante, peste tot, din poieni, din stânci, din păduri, din jnepeni. Cuprins de extaz, am uitat că sunt fugar, am uitat de mine însumi și de toate precauțiile mele și m-am pomenit strigând cu glas puternic: „Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale, și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!”. Este o zicere pe care o auziți la Bobotează, când preotul o întonează la sfințirea apei. O purtam cu mine, undeva, în straturile memoriei, dar de abia atunci, în fața dumnezeiescului spectacol, când simțeam că sunt martorul și beneficiarul luminii Creatorului, a izbucnit ea în cântare înaltă, cu ecouri până departe. Eram diacon, mai târziu am devenit preot și apoi arhiepiscop, dar și astăzi cred că numai atunci, pe muntele Buila, lângă schitul Pătrunsa, eu, nevrednicul fugar urmărit de putere, am făcut parte, pentru câteva clipe, din corul îngerilor: îmi cântam bucuria de a fi.

Lauda îngerilor e neîncetată pentru că ei pururea văd fața lui Dumnezeu, pentru că ei trăiesc de-a pururi acel „început perpetuu” de care vorbea poetul francez, dar și pentru că Dumnezeu continuă să fie Creator într-o modalitate și o întindere pe care numai ei le pot vedea.

Am insistat asupra acestor lucruri în dorința de a sublinia importanța unui fapt extraordinar, pe care nici chiar noi, preoții slujitori, nu-l conștientizăm întotdeauna și pe deplin: faptul că **îngerii slujesc împreună cu noi și împreună slăvesc bunătatea lui Dumnezeu**. Aceasta nu înseamnă că îngerii oficiază împreună cu noi Sfânta Liturghie după tipicul nostru, în toate zicerile și mișcările ei, ci că participă la slujba noastră în dimensiunea ei doxologică, ori de câte ori îi aducem laudă lui Dumnezeu prin binecuvântări și cântări dreptmăritoare, așa cum este și ecfonisul cu care se încheie această rugăciune.

Am zis „ori de câte ori”. Totuși, de câte ori? Neconținut, asemenea îngerilor. La hotarul dintre secolele al VIII-lea și al IX-lea, **Sfântul Teodor Studitul**, egumenul unei mănăstiri care număra aproape o mie de călugări, a împărțit obștea în trei grupe pe criteriul a trei perioade de câte opt ore din cele douăzeci și patru ale unei zile: prima grupă petrecea opt ore în biserică, lăudându-L pe Dumnezeu; în acest timp, a doua grupă era la lucru și studiu, iar a treia își făcea odihna. Prin rotație, slujba doxologică se făcea fără întrerupere, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, fapt pentru care monahilor din mănăstirea Studion li se spunea „neadormiții” sau „pururea-veghetorii”.

Vom spune însă că acesta este un fapt istoric revolut, inac-

tual. Cu toate acestea, în mănăstirile mari din zilele noastre se practică „rugăciunea neadormită”: în pauzele dintre cele șapte laude ale zilei liturgice se citește Psaltirea de către persoane anume rânduite, prin rotație, fie în biserică sau paraclis, fie în chilie.

Continuitatea doxologică se petrece însă și la scară mondială. Știm că suprafața globului pământesc a fost împărțită, convențional, în douăzeci și patru de zone longitudinale, numite fuse orare, fiecare zonă fiind delimitată de două meridiane pentru durată de o oră. Fiecare țară își are ora locală în funcție de fusul orar respectiv. Ei bine, dacă ne gândim doar la slujba Învierii Domnului, care se face, de obicei, la miezul nopții, e mai lesne să ne imaginăm că aceasta de abia se termină pe un fus orar când începe pe următorul, și așa mai departe, pe durata unei mișcări complete de rotație a pământului în jurul axei sale, timp în care glasul clopotelor și al cântărilor răsună neîncetat. La fel se petrece cu toate cele șapte laude. Dacă îngerii îl laudă pe Dumnezeu în nemărginirea cerurilor, oamenii o fac pe rotundul pământului.

„Înțelepciune; dreptii” rostește Preotul din fața ușilor împărătești, în timp ce înalță Sfânta Evanghelie.

După Nicolae Cabasila, înțelepciunea creștină din spațiul liturgic este capacitatea fiecărui participant de a-și limpezi gândurile și de a le concentra asupra a ceea ce se spune și se face. Această atenționare se face de mai multe ori în curgerea Sfintei Liturghii, deoarece, omenește vorbind, intervine uitarea, înstrăinarea. Pe nesimțite, gândurile sunt furate de alte zone ale intelectului, lăsând în urmă-le un vid duhovnicesc. Intervenția repetată a preotului are menirea unei chemări la restabilirea normalității. În absența acestei normalități, participantul liturgic devine un simplu spectator.

Cât privește cuvântul **drepti**, el este o invitație la starea de veghe (care, de asemenea, poate fi pierdută prin înlocuirea ei cu o altă stare, de neatenție, lenevie sau somnolență). Ea se întreține și prin aceea că în bisericile ortodoxe Sfânta Liturghie se ascultă **în picioare, nu șezând în bănci**. Nicolae Cabasila face o asemănare cu slujitorii care se uită țintă la stăpânul lor spre a-i citi în privire poruncile pe care ei trebuie să le plinească. Asemănarea se află în unul din Psalmii lui David: Așa cum ochii robilor se uită la mâinile stăpânilor lor, așa cum ochii slujnicei se uită la mâinile stăpânei sale, tot astfel și ochii noștri spre Domnul Dumnezeu nostru până ce Se va milostivi de noi (Psalm 122, 2).

Chiar și în cazurile bătrânilor sau suferinzilor care, prin excepție, șed în strane laterale sau pe scaune, aceștia se ridică în picioare ori de câte ori aud îndemnul preotului, întrucât în urma acestei invitații urmează un moment important.

Momentul care urmează acum, în continuarea celui precedent, este **cântarea credincioșilor**.

Poporul: Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos. Mântuiete-ne pe noi, Fiule al lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți, pe noi, cei ce-ți cântăm: Aliluia.

Acum, de îndată ce preotul a înălțat Sfânta Evanghelie în văzul tuturor și a reșezat-o pe sfânta masă, tot poporul, cu un singur glas și cu unul și același îndemn, cântă: **Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos!**

Să ne închinăm, adică să-L adorăm ca pe Dumnezeu, făcându-ne semnul crucii în chipul Sfintei Treimi. **Să cădem**, adică să ne prosternăm în fața Celui ce ne-a ridicat din căderea în moarte. Dacă păcatul este o cădere în jos, căința este o **cădere în sus**, prin aceea că Iisus ne prinde de mână și ne ridică, așa cum a făcut-o cu Petru pe mare (Matei 14, 22-33). E motivul pentru care continuăm cu o rugăciune mărturisitoare către Fiul lui Dumnezeu, Cel ce a înviat din morți, cerându-L să ne mântuiască pe noi, cei ce-L cântăm Aliluia.

Aliluia este un cuvânt ebraic care înseamnă „Lăudați-L pe Domnul”. Asociat cu sentimentul de bucurie, de exaltare duhovnicească, el este folosit nu numai în Psalmii lui David, ca semn de recunoștință pentru binefacerile primite de la Dumnezeu, dar și în Apocalipsa Sfântului Ioan (Apocalipsa 19, 1), ca expresie universală a bucuriei stărnite de biruința Mielului asupra Fiarei.

(Va urma)